

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdenka Macháčka ve věci

žalobce:

sídlem [redacted]

zastoupen advokátem JUDr. Janem Vodičkou,
sídlem Valdštejnská 381/6, Liberec,

proti

žalovanému:

Generální ředitelství cel,
sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2015, č. j. 23023-4/2015-900000-304.8,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 10. 7. 2015, č. j. 23023-4/2015-900000-304.8, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 16. 2. 2015, č. j. 7627-5/2015-560000-11, kterým bylo podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, rozhodnuto o propadnutí 2 415 litrů žalobcova minerálního oleje.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že dne 17. 11. 2014 v 12.50 hod. zastavili příslušníci celního úřadu v obci Hodkovice nad Mohelkou nákladní vozidlo ■■■, registrační značky ■■■ (CZ), se zapřaženým přípojným vozidlem bez registrační značky nebo jiného označení. Vozidlo řídil řidič - zaměstnanec žalobce, jenž, jak žalovaný vysvětlil, není účastníkem žalovaným vedeného správního řízení. Kontrolou přípojného vozidla bylo zjištěno, že jsou na něm umístěny dva IBC kontejnery s obsahem neznámé kapaliny. S ohledem na ustanovení § 4 odst. 6 a § 32 odst. 2, 4 a 5 zákona o spotřebních daních pojal kontrolující celníci vzhledem k povaze a množství vybraných výrobků podezření, že se nejedná o vybrané výrobky určené pro osobní spotřebu. K dopravovaným vybraným výrobkům nebyl řidičem vozidla předložen žádný doklad podle § 5 zákona o spotřebních daních, prokazující jejich řádné zdanění na daňovém území České republiky. S ohledem na podezření, že předmětem dopravy jsou vybrané výrobky, u kterých nebylo prokázáno jejich řádné zdanění předložením dokladu uvedeného v § 5 zákona o spotřebních daních, přistoupil celní úřad v souladu s § 42 odst. 3 zákona o spotřebních daních k jejich zajištění. Po přemístění vozidla a vybraných výrobků pokračovala kontrola v prostorách celního úřadu. Ve 14.30 hod. se do sídla celního úřadu dostavil žalobce, jenž následně vypověděl, že dopravovanou kapalinou je extra lehký topný olej, který nakupuje u dodavatele, právnické osoby ■■■, a.s. Dále vypověděl, že může doložit původ a zaplacení spotřební daně u zajištěného lehkého topného oleje.
3. Následující den provedl celní úřad za přítomnosti žalobce odběr vzorků minerálního oleje za účelem zjištění, zda se jedná o deklarovaný lehký topný olej nebo jiný minerální olej definovaný v zákoně o spotřebních daních, či nikoliv. Celní úřad při přečerpání zajištěných vybraných výrobků do jiných nádob zjistil jeho přesné množství, a sice 2 415 litrů. Žalobce předložil celnímu úřadu fakturu řady 114 č. 009932 vystavenou dne 9. 10. 2014 dodavatelem žalobci na prodej 4 504 litrů motorové nafty kódu nomenklatury 27101941 a 3 999 litrů extra lehkého topného oleje kódu nomenklatury 27101941 a vzor používaného přepravního listu. Ve svém vyjádření žalobce uvedl, že v inkriminovaný den nebyla z důvodu státního svátku v areálu firmy žalobce žádná oprávněná osoba, která by vyplnila a předala řidiči vozidla přepravní list. Na základě shora uvedených skutečností pojal celní úřad podezření, že dopravován byl vybraný výrobek, k němuž nebyl při dopravě předložen doklad podle § 5 zákona o spotřebních daních a v souladu s ustanovením § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních vybrané výrobky zajistil, o čemž vydal dne 20. 11. 2014 rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků č. j. 58016-3/2014-560000-62. Proti zmíněnému rozhodnutí bylo ze strany žalobce podáno odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného č. j. 1590-2/2015-900000-304.8 ze dne 2. 2. 2015

zamítnuto. Z protokolů o zkoušce č. j. 63163/2015-900000-020 a č. j. 63164/2015-900000-20 vyplývá, že analyzované vzorky minerálního oleje odpovídají barvenému a značkovému plynovému oleji splňujícímu podmínky vyhlášky č. 61/2007 Sb., kterou se stanoví podrobnosti značkování a barvení minerálních olejů a značkování některých dalších minerálních olejů, tedy předmětu spotřební daně z minerálních olejů dle § 45 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Celní úřad dále v řízení dle § 42b zákona o spotřebních daních jednoznačně určil osobu, která má věcné právo k minerálním olejům, vyloučil jejich použití pro osobní spotřebu a na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že minerální olej byl dopravován bez některého z dokladů uvedeného v § 5 zákona o spotřebních daních, kdy tuto zákonnou podmínku nemůže zhojit ani jeho následné předložení. Jelikož nebyly naplněny podmínky pro uvolnění vybraných výrobků ze zajištění, rozhodl celní úřad o jejich propadnutí.

4. K jednotlivým námitkám uplatněným žalobcem v podaném odvolání proti rozhodnutí celního úřadu žalovaný uvedl, že v daném případě je zřejmé, že vybrané výrobky nebyly dopravovány pro osobní spotřebu a že se jedná o vybrané výrobky uvolněné do režimu volného daňového oběhu. Podle § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních lze vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu dopravovat pouze s daňovým dokladem, s dokladem o prodeji, s dokladem o dopravě nebo s rozhodnutím správce daně o vyměření daně. Zmíněná (evidenční) povinnost není v zákoně o spotřebních daních stanovena samoučelně, ale naopak bez stanovení této povinnosti by v podstatě byla znemožněna jakákoliv kontrola zdanění vybraných výrobků. V projednávaném případě nebyl v průběhu dopravy minerálních olejů předložen žádný ze zmíněných dokladů. Evidenční povinnost při dopravě vybraných výrobků je nutné splnit v jakýkoliv den, a je tedy irelevantní, že propadnutý lehký topný olej byl dopravován v den státního svátku. Pokud v rámci kontroly dopravy vybraných výrobků není předložen doklad uvedený v § 5 zákona o spotřebních daních, nelze již tuto skutečnost zvrátit následným předložením perfektního dokladu, který by se nacházel na jiném místě či v rozhodné době vůbec neexistoval. Perfektní doklad dle § 5 zákona o spotřebních daních má v době dopravy existovat a dopravu vybraných výrobků přímo doprovázet. Pakliže takový doklad v průběhu dopravy předložen nebyl, zákonné podmínky splněny nebyly a nelze je zhojit ani dodatečně, např. namítaným dodatečným doložením. Jednáním žalobce bezesporu došlo k porušení zákonem stanovených podmínek pro realizaci dopravy vybraných výrobků.
5. Dle žalovaného se z pohledu zákona o spotřebních daních jedná o velmi závažné pochybení se zásadním dopadem do majetkové sféry osoby, která má k vybraným výrobkům věcné právo. Propadnutí lehkého topného oleje je sankcí za nesplnění evidenční povinnosti při dopravě vybraného výrobku. Ustanovení § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních zakládá automatickou povinnost rozhodnout o propadnutí vybraných výrobků v případech, kdy s nimi bylo nakládáno některým ze způsobů podle § 42 odst. 1 a 2 citovaného zákona, což vyplývá z jeho nepodmíněné formulace „rozhodne o propadnutí“. Pokud žalobce poukázal na § 3 písm. l) bod 4. zákona o spotřebních daních, žalovaný k tomu uvedl, že k uvedení do volného daňového oběhu může dojít jedním ze způsobů uvedených pod body 1

až 4 předmětného ustanovení. V souvislosti s uvedením vybraných výrobků do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Zdanění vybraných výrobků je tedy zákonným důsledkem jejich propuštění do volného daňového oběhu. Napadené rozhodnutí nepojednává o tom, zda byl předmětný minerální olej uveden do volného daňového oběhu dle § 3 písm. l) bodu 4. zákona o spotřebních daních či nikoliv. Předpoklad, že minerální olej byl uveden do volného daňového oběhu (jedním ze způsobů uvedených pod body 1. až 3.), lze dovodit z odvolatelem následně předložené faktury splňující zákonem stanovené náležitosti dokladu uvedeného v § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Skutečnost, že žalobce vydal minerální olej pro dopravu (bez vydání příslušného dokladu), vyplývá z podaných výpovědí a předložených písemností obsažených ve spisu. Ustanovení § 3 písm. l) bod 4. zákona o spotřebních daních dopadá např. na situace, kdy správce daně zjistí vybrané výrobky, k nimž nejsou ani následně předloženy žádné doklady prokazující jejich řádné zdanění nebo nabytí oprávněně bez daně.

6. Žalobce v podané žalobě uvádí, že postup správních orgánů pokládá za nepřiměřeně přísný. Přeprava minerálního oleje byla realizována dne 17. 11. 2014, tedy v den státního svátku, v důsledku čehož zde nebyla osoba, která by řidiče potřebným dokladem vybavila. Již tento den žalobce sdělil celnímu úřadu, že je připraven patřičný doklad doručit celnímu úřadu, což také učinil ihned následujícího dne, tedy 18. 11. 2014. Pochybení žalobce je zcela formálního charakteru, když minerální olej byl řádně zdaněn, a doklad o tomto zdanění byl celnímu úřadu předložen. Uložená sankce tak nezohledňuje tyto okolnosti případu a je nepřiměřená. Žalobce odkazuje na § 5 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, podle nějž správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Žalobce rovněž poukazuje na § 3 písm. l) bod 4. zákona o spotřebních daních, dle nějž se uvedením do volného daňového oběhu rozumí každé skladování nebo doprava vybraných výrobků, u nichž se neprokáže, že se jedná o výrobky zdaněné, nebo pokud se neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně. Z tohoto ustanovení je možno vyvozovat, že pokud jsou přepravované výrobky prokazatelně zdaněné, nejedná se o uvedení do volného daňového oběhu. Proto nemohlo dojít k porušení § 5 zákona o spotřebních daních a žalobci nelze uložit propadnutí věci.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že žalobní body v podstatě kopírují dříve ve správním řízení uplatněné odvolací námitky. Uvedl, že v případě splnění podmínek pro propadnutí věci správní orgán nemá žádný prostor pro správní uvážení, k čemuž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zásada zdrženlivosti a přiměřenosti nebyla dle žalovaného v řízení porušena. K odkazu na § 3 písm. l) zákona o spotřebních daních žalovaný uvedl, že pakliže by ani v následném daňovém řízení po zajištění minerálního oleje nebylo prokázáno jeho řádné zdanění, stal by se žalobce s ohledem na § 3 písm. l) a § 4 odst. 1 písm. f) plátcem daně. Vzhledem k dodatečnému prokázání zdanění vybraných výrobků se žalobce plátcem daně

nestal. Bez ohledu na to však bylo v řízení prokázáno, že dopravoval vybrané výrobky bez zákonem vyžadovaného dokladu o dopravě, a proto celní úřad oprávněně přistoupil k jejich propadnutí. Z těchto důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadoval.

8. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
9. Podle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, ve znění ke dni rozhodnutí žalovaného (dále jen „zákon o spotřebních daních“), správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5. Podle § 5 odst. 1 zmíněného zákona je takovým dokladem daňový doklad, doklad o prodeji či doklad o dopravě vybraných výrobků.
10. Podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních rozhodne správce daně o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud se prokáže, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2.
11. Podle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních, pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo zabráni v ostatních případech.
12. V daném případě nebylo sporu o skutkových zjištěních správního orgánu. Ze správního spisu plyne, a žalobce to ostatně sám uvádí, že dne 17. 11. 2014 dopravoval žalobce 2 415 litrů minerálního oleje, a to bez toho, že by společně s předmětným olejem byl dopravován jakýkoli doklad ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních. Tento doklad, konkrétně faktura řady 114 č. 009932, osvědčující nákup oleje žalobcem od společnosti KM – PRONA, a.s., byl celnímu úřadu předložen až dne 18. 11. 2014. Celní úřad tedy v souladu s § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních minerální olej zajistil a následně posuzoval, zda jsou podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních splněny podmínky pro uvolnění předmětného minerálního oleje, či zda je třeba postupovat podle § 42d odst. 1 zmíněného zákona, tedy rozhodnout o propadnutí minerálního oleje, jehož vlastník (žalobce) byl celnímu úřadu znám.
13. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014-70, „při rozhodování správce daně o propadnutí vybraných výrobků podle § 42d zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, účinného od 1. 5. 2011, nemá správce daně správní uvážení. Dodatečné doložení zjednodušeného průvodního dokladu ve smyslu § 30 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, poté, co tento doklad nebyl předložen při kontrole, je z hlediska porušení § 42 odst. 1 písm. a) téhož zákona bez

významu“ (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Shodně judikoval Nejvyšší správní soud o absenci správního uvážení v případě splnění podmínek pro propadnutí věci dle § 42d zákona o spotřebních daních v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 7 Afs 55/2012-23.

14. S uvedenými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje. Z textu zákona o spotřebních daních jednoznačně plyne, že pokud nejsou splněny podmínky pro uvolnění vybraných výrobků ze zajištění, nezbývá správci daně, než podle § 42d zákona rozhodnout o propadnutí, případně zabrání věci. Správce daně není oprávněn k jinému, alternativnímu postupu.
15. V případě žalobce bylo bez pochyb zjištěno, že došlo k dopravě minerálního oleje, jenž je předmětem daně, bez dokladu uvedeného v § 5 zákona o spotřebních daních. S minerálním olejem tedy bylo nakládáno způsobem dle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, v důsledku čehož nebyly splněny zákonné podmínky stanovené v § 42c odst. 1 písm. a) zmíněného zákona k uvolnění oleje ze zajištění. Celnímu úřadu za takových okolností nezbývalo, než rozhodnout o propadnutí minerálního oleje dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, a pokud žalovaný tento postup celního úřadu svým rozhodnutím aproboval, postupoval v souladu se zákonem. Doložení předmětného dokladu následujícího dne nemůže na tomto závěru nic změnit, neboť k naplnění hypotézy § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních došlo již realizováním dopravy minerálního oleje bez současné společné dopravy dokladu. Žalobce není v daném případě poškozen za neuhrazení daně, ale právě jen za to, že dopravoval zmíněné množství minerálního oleje bez průvodního dokladu. Zcela bez relevance je, že se tak stalo ve státní svátek. Pokud byl žalobce schopen zajistit ve státní svátek řidiče, který minerální olej dopravoval, měl rovněž zajistit vystavení průvodního dokladu.
16. Námitky žalobce ohledně nepřiměřenosti sankce a pouhé formálnosti jeho pochybení jsou vzhledem k uvedenému nedůvodné. Ani ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu neopravňuje správce daně k postupu v rozporu se zákonem o spotřebních daních, jenž správní uvážení ohledně citelnosti uložené sankce nepřipouští.
17. Nepřípadná je pak rovněž argumentace žalobce týkající se § 3 písm. l) bodu 4. zákona o spotřebních daních. Žalobce si protiřečí, když na jedné straně ze zmíněného ustanovení dovozuje, že předmětný minerální olej nebyl uveden do volného daňového oběhu, a na straně druhé uvádí, že minerální olej byl řádně zdaněn, což bylo správci daně prokázáno. Správce daně v daném případě nepochyboval o řádném zdanění minerálního oleje, jak jej žalobce tvrdil a prokazoval, a nepovažoval žalobce za plátce spotřební daně. Již z uvedeného je však zřejmé, že předmětný minerální olej byl v minulosti uveden do volného daňového oběhu dle některého z ustanovení § 3 písm. l) bodů 1. až 3. zákona o spotřebních daních, např. jeho výrobou či dovozem. Lze souhlasit s žalobcem, že v daném případě se nejedná o uvedení minerálního oleje do volného daňového oběhu dle § 3 písm. l) bodu 4. zákona o spotřebních daních. To však v daném případě žalovaný netvrdil. Z žalobcem předložené faktury ohledně nákupu minerálního oleje plyne,

že spotřební daň z něj byla uhrazena, olej tedy byl uveden do volného daňového oběhu, neboť povinnost spotřební daň z něj přiznat a uhradit vzniká dle § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních právě jeho uvedením do volného daňového oběhu. Účelem ustanovení § 3 písm. l) bodu 4. zákona o spotřebních daních je postihnout jako plátce daně ty dopravce či skladovatele, kteří dopravují či skladují výrobky, u nichž se neprokáže jejich řádné zdanění, což však není případ žalobce.

18. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 29. ledna 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu

